

Наталія Лазаренко

Ми не мали де жити. Ми не мали за що жити. Ми... тут стався Голод. Тато вже не має... Сталося так, що батько не міг нас трьох дітей тримать, бо ми усі помремо. Тепер у нас не має хати. То спали десь попід парками, попід..., там десь тікали, ховались і все інше, я не знаю. Що батько вирішив нас із моїм братом Іваном віддати у цей, у дім безпритульних. Тому що все таки він дуже, дуже розумно зробив. Там хоч як-небудь, та можна було дістати хоч якусь баланду. Щось можна було... Були шанси щоб вижити. Бо якщо будемо ми троє всі біля батька, ми всі помремо. Абсолютно всі.

Ті безпритульні будинки, вони були всі забиті. Вони були... була масса, масса бездомних. Масса цих дітей. То було абсолютно ненормально, ненормальне життя. Єдине тільки те, що ми з голоду не подохли. Оце єдине що ми не померли з голоду. Єдине.

Ти вранці встаєш, то те не ворухиться, те не ворухиться, те не ворухиться... Другі приходять. Знову та сама історія...

Але ми знали що той хлопець видно умирає. А з того боку, з кінця цієї кімнати ішов хлопчина. Він був глухонімий. Йому десь років 9 було. Він був старший за того, що той хлопчик лежав. У нього не було волосся, він був так як лисий. Він так для нас був він страшний. І коли він побачив хліб, що там лежав біля того, той що вмирав. Біля, на його подушці. То він зразу вскочив, не скочив, він зразу живо таки підійшов. І він хліб той у нього забрав. І почав його їсти. Я бачу, що він запихає його. Так сильно, з такою жадвою, а той що вмирав, він знав що, це ж хліб, це ж хліб, це ж є життя. І він почав хникать, він почав плакать, не голосно. А він хникав і він той... Але найстрашніше було, що той лисий, той хлопчинка глухонімий, забиває рот тим куском хліба, а того гладе по голові, що я живий, ти ж так і так умираєш, що ти не плач., ти не плач., ти не плач...То є страшна річ...